

despre zgomote, sfori și altele

— Îmi place freacăta publicului înainte de spectacol ; de-a lungul jocului, respirația lui.

— Număr spectatorii, ascultându-le rumoarea.

— Nu sufăr o sală în care scîrîie scaunele. Dar mai bine să scîrîie scaunele decît spectacolul.

— Spectatorii, tăcuți în timp ce joci, ori te compătimeesc, ori așteaptă finalul ca să te aplaude.

— Singurul zgomot care mă linișteste : aplauzele.

— La teatrul de proză, prea multă muzică strică. Face zgomot.

— Unii actori joacă zgomotos, alții fără ecou. De aceea prețuiesc acto-

rul care spune mult, în replici puține.

— Nu poți trece rampa dacă nu urci pe scenă. Nu poți rămîne pe scenă dacă nu treci rampa.

— Nu-mi plac scenele în public ; dar fără public, scena e de neconceput.

— Scena cea mai grea : începutul spectacolului. Mai ales cînd o joci tu.

— Cele mai adevărate sfori se trag la teatrul de păpuși ; și nu su-pără.

— Cei mai mari critici sînt micii spectatori.

— Apa nu-ți potolește setea de viață. Nici setea de teatru.

UN SEPTIMIST SEVER

